

Arrest

nr. 206 593 van 6 juli 2018
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 november 2015 België is binnengekomen, diende op 2 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 22 september 2015 in Griekenland. Op 26 maart 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie, na leeftijdsonderzoek, de beslissing dat verzoeker meerderjarig is.

1.2. Op 27 februari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/12/2015
Overdracht CGVS: 10/05/2016*

U werd gehoord op 11 mei 2017 van 9u03 tot 13u25 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester NGOUG Catherine was loco meester DESENFANS Christophe tijdens de volledige duur van het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qari Yatim, gelegen in het district Chahardarah in de provincie Kunduz. U bent een Tadzjiek van etnische origine en bent een soennitische moslim.

Uw vader, M. T. A., werkte sinds vier à vijf jaar als bewakingsagent op de Amerikaanse Universiteit in de stad Kabul. Elke één à twee maanden keerde uw vader terug naar huis om daar enkele dagen met u en de rest van zijn gezin door te brengen.

Op 4 aqrab 1394 (26 oktober 2015 volgens de westerse kalender) 's avonds, toen uw vader naar Chahardarah was teruggekeerd om een begrafenis bij te wonen, besloot hij dezelfde avond van de begrafenisplechtigheid niet meer naar huis terug te keren. De nacht was reeds gevallen en bovendien was het niet veilig in uw regio door de aanwezigheid van de taliban. Alleen u, uw moeder L. N. en uw oudere broer N. A. waren thuis toen er plotseling aan de deur werd geklopt. Nieuwsgierig naar wie er zo laat nog kwam aankloppen, ging uw broer naar buiten om een kijkje te nemen. Toen u en uw moeder plotseling geweerschoten hoorden, snelde u naar de voordeur waar u uw broer levenloos aantrof op de grond. Stemmen aan de andere kant van de deur riepen dat u en uw familie ongelovigen waren en moesten sterven. Opgeschrikt door de geweerschoten en het lawaai, kwamen uw burens naar buiten waarna jullie belagers wegvluchtten. Vervolgens belden uw burens de politie die een half uur later kwam opdagen. Uw burens verklaarden dat de taliban verantwoordelijk waren voor de dood van uw broer.

Omdat u bang was dat uw vader meteen naar het dorp zou terugkeren indien u hem zou bellen, besloot u hem pas de daaropvolgende dag op de hoogte te brengen van de aanslag op uw woning en uw broer door de taliban. Toen uw vader vernam wat er gebeurd was, keerde hij meteen terug naar het dorp waar hij samen met Z., uw oom langs moederskant, uw broer heeft begraven. Samen met uw ouders heeft u vervolgens nog een nacht doorgebracht bij uw oom langs moederskant waarna u en uw ouders samen naar Kabul zijn gereisd. In Kabul verleende A. B., een vriend van uw vader, jullie onderdak. Omdat uw vader reeds een zoon verloren had en ook voor uw leven vreesde, besloot hij u het land uit te sturen. Hij en uw moeder zouden u later volgen van zodra mogelijk. In totaal heeft u twee dagen in Kabul verbleven bij A. B. alvorens u met de hulp van een smokkelaar erin geslaagd bent Afghanistan te ontvluchten, meer bepaald in de maand aqrab in 1394 (oktober 2015 volgens de westerse kalender).

U heeft gereisd via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, een voor u onbekend land, Oostenrijk en Duitsland. Na een reis van ongeveer achttien dagen bent u op 17 november 2015 aangekomen in België waarna u op 2 december 2015 een asielaanvraag heeft ingediend.

Uw moeder met wie u nog steeds regelmatig telefonisch contact heeft, verblijft momenteel nog steeds in Kabul bij A. B. Hoewel uw moeder beweert dat uw vader in goede gezondheid is en nog steeds samen met haar in Kabul woont, heeft u uw vader de afgelopen vier maanden niet meer gesproken aan de telefoon. U verklaarde bij aankomst nog minderjarig te zijn.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: de bevestiging van de politiecommandant van Chahardarah aangaande uw problemen (origineel), uw studentenkaart (origineel), een opleidingscertificaat van uw vader (origineel), een aanbevelingsbrief aangaande het werk van uw vader op de Amerikaanse Universiteit in Kabul (origineel), de taskara van uw vader (kopie) en de originele omslag waarin u deze documenten ontvangen heeft.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan.

In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor de taliban die u en uw familie als ongelovigen beschouwden en bijgevolg wilden doden omdat uw vader als bewakingsagent werkte op de Amerikaanse Universiteit in Kabul. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

Ten eerste deed uw gebrekkige, vage kennis aangaande het werk van uw vader aan de Amerikaanse Universiteit in Kabul opvallen. Aangaande zijn job als bewakingsagent wist u niet meer te vertellen dan dat uw vader aan de poort van de universiteit stond, samen met andere mannen. Op welke manier uw vader deze job had kunnen bemachtigen, wist u niet. Of uw vader, die voordien een kruidenierswinkeltje uitbaatte in het dorp, zelf actief op zoek was gegaan naar een nieuwe job of hierover werd aangesproken, was u ook niet bekend. Het is toch opvallend dat uw vader, die voordien een winkel uitbaatte in Kunduz, plots in Kabul dergelijke job kon vinden. Over zijn werk of zijn collega's praatte uw vader ook niet met u. Hoewel u verklaarde dat uw vader in Kabul samenwoonde met een vriend op een kamer wist u niet waar in Kabul uw vader precies verbleef, noch of dit op de campus van de universiteit was of in de stad zelf; u wist evenmin wie die vriend was met wie uw vader een kamer deelde en of dit überhaupt iemand was met wie uw vader samenwerkte (CGVS, p.17-p.19). Hoewel u deze vragen wel zou gesteld zou hebben aan uw vader, had hij u niet meer verteld dan dat hij een bewaker was aan de poort van de universiteit. Waar deze universiteit gelegen was in Kabul wist u zelfs ook niet (CGVS, p.19-p.20). Hoewel er van u niet kan verwacht worden dat u tot in detail op de hoogte bent van het werk van uw vader, deed deze summiere, beperkte kennis alsnog verbazen; te meer omdat uw vader dit werk reeds vier à vijf jaar lang deed en elke één à twee maanden naar huis terugkeerde om daar enkele dagen met u en de rest van zijn gezin door te brengen (CGVS, p.17-p.19) wat maakt dat u bijgevolg over voldoende opportuniteiten beschikte om iets meer over het werk van uw vader te kunnen vertellen dan louter algemeenheden.

Bovendien was het verwonderlijk dat u aangaande het werk van uw vader, die zijn job als bewakingsagent jarenlang had gedaan, slechts twee documenten wist neer te leggen: een certificaat van een opleiding die uw vader had gevolgd in september 2014 en een aanbevelingsbrief van de Amerikaanse Universiteit die reeds dateerde van juni 2008 (zie groene map). Gevraagd of u recentere documenten kon voorleggen die uw vaders werk voor deze universiteit konden staven, kon u enkel antwoorden dat dit de documenten waren die uw vader u had bezorgd (CGVS, p.26). Aangaande deze aanbevelingsbrief van 2008 kan er trouwens opgemerkt worden dat de daarop genoteerde datum haaks staat op uw verklaringen. Volgens u werkte uw vader vier à vijf jaar voor deze universiteit op het moment van uw vertrek in de maand aqrab in 1394 (oktober 2015 volgens de westerse kalender) waaruit kan opgemaakt worden dat uw vader ten laatste in het jaar 2010 gestart moet zijn op de universiteit. Dat uw vader volgens de door u voorgelegde aanbevelingsbrief in het jaar 2008 6 maanden aan het werk is geweest voor deze universiteit doet bijgevolg ofwel twijfelen aan uw verklaringen omtrent de periode waarin hij daar werkte en de duur dat hij deze job uitoefende en dus ook aan uw aangehaalde asielmotieven, ofwel aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document.

Voorts dient er evenzeer opgemerkt te worden dat uw vader al die jaren dat hij voor deze universiteit zou hebben gewerkt nooit problemen heeft gekend omwille van zijn werk als bewakingsagent (p.16-p.17, p.20). Zoals reeds eerder opgemerkt, keerde uw vader regelmatig terug naar uw dorp in Chahardarah en bracht hij daar enkele dagen door met u en de rest van zijn gezin zonder enigszins maatregelen te moeten treffen om zichzelf veilig te stellen.

Als uw vader thuis was, diende uw vader zich uitgaande van uw verklaringen niet te verstoppen, maar begaf hij zich evenwel buitenshuis om inkopen te doen. Bovendien verklaarde u dat niemand in het dorp wist dat uw vader een bewakingsagent was; de dorpelingen dachten dat uw vader in Kabul als arbeider in de bouwsector werkte (CGVS, p.18-p.20). De vraag kan dan ook gesteld worden hoe de taliban na al deze jaren plotseling te weten zouden zijn gekomen dat uw vader in feite als bewakingsagent aan de Amerikaanse Universiteit in Kabul werkte en hem dan ook nu pas na al die tijd viseerden; een vraag waar u het antwoord ook niet op wist te geven (CGVS, p.21). Indien de taliban daadwerkelijk te weten waren gekomen dat uw vader geen bouwvakker, maar in feite een bewakingsagent was voor de Amerikanen, is het bovendien merkwaardig dat de taliban zonder meer jullie woning hebben aangevallen en hierbij uw broer hebben gedood zonder uw vader voorafgaand te hebben gewaarschuwd of onder druk hebben gezet om zijn werk aan de universiteit stop te zetten.

Evenmin deden uw verklaringen aangaande de aanslag van de taliban op uw woning waarbij uw broer om het leven is gekomen overtuigen. Gevraagd hoe u wist dat het effectief de taliban waren geweest die jullie woning hadden aangevallen, antwoordde u dat de ouders op motorfietsen rondreden en Pashtou praatten. Namen hadden zij niet genoemd, evenmin in wiens opdracht zij handelden. U had uw belagers zelfs niet gezien. Ook via uw burens, die aan de politie hadden verklaard dat het de taliban waren geweest die uw woning hadden aangevallen, had u niet meer informatie over uw belagers vernomen (CGVS, p.23-p.24). Het feit dat u niet meer moeite heeft gedaan om meer te weten te komen over de moordenaars van uw broer die bovendien achter u en de rest van uw gezin zaten aangezien ze hadden verklaard dat ze jullie allemaal wilden vermoorden (CGVS, p.23) is dan ook merkwaardig te noemen; te meer omdat zij de aanleiding vormden waarom u en uw ouders naar Kabul zijn gevlucht en u uiteindelijk Afghanistan heeft verlaten. Het feit dat u verklaarde dat jullie belagers op motorfietsen rondreden en Pashtou spraken, toont evenmin aan dat zij tot de taliban behoren, maar is louter op blote vermoedens gebaseerd. Andere voorbeelden van soortgelijke afrekeningen door de taliban wist u evenmin te geven (CGVS, p.24).

Verder deed het alleszins de wenkbrauwen fronsen toen u verklaarde dat u uw vader niet meteen op de hoogte had gebracht van de aanslag op uw woning en het overlijden van uw broer. U vreesde dat uw vader, van zodra hij het nieuws zou vernemen, meteen naar huis zou terugkeren en zodoende ook gevaar zou lopen (CGVS, p.16). Zijn werk voor de Amerikaanse Universiteit was namelijk de reden waarom u en de rest van uw gezin door de taliban werden geviseerd. Gelet op deze verklaringen is het echter even bevreemdend dat u en uw moeder na deze aanslag en de moord op uw broer door de taliban diezelfde nacht gewoon thuis zijn gebleven hoewel jullie beiden ternauwernood ontsnapt waren aan de taliban en zij verklaard hadden ook u en uw beide ouders te willen vermoorden (CGVS, p.16, p.23). De dag na de aanslag is uw vader zelfs naar het dorp teruggekeerd om samen met uw oom uw broer te begraven en nadien zijn u en uw ouders nog eens een extra nacht in het dorp gebleven in de woning van uw oom die op amper vijf minuten wandelafstand van jullie woonde (CGVS, p.16, p.25). Zulke verklaringen zijn dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees. Aangezien uw vader de nacht van de aanslag op een voor u onbekende plaats had overnacht (CGVS, p.23), maakt dit dat uw vader in de mogelijkheid was geweest om u en uw moeder naar hem te laten komen om jullie zodoende in veiligheid te brengen. Het feit dat uw vader alsnog naar het dorp is teruggekeerd ondanks deze doodsbedreigingen van de taliban is dan ook moeilijk plausibel te bevinden. Indien de taliban daadwerkelijk u en uw ouders wilden ombrengen, kan er aangenomen worden dat zij ook geen enkele kans onbenut zouden laten om hun intenties uit te voeren. Zo verklaarde u dat de taliban zeer machtig waren in uw regio. De volledige streek zou onveilig zijn omwille van hun aanwezigheid. Hoewel de taliban niet altijd de controle hadden over uw dorp, waren ze 's nachts wel degelijk actief in uw dorp (CGVS, p.16, p.22-p.23, p.25). Voorts is het opmerkelijk dat de taliban, indien zij daadwerkelijk iedereen van uw gezin wilden ombrengen, enkel uw broer hebben doodgeschoten, maar op dat moment u en uw moeder ongemoeid hebben gelaten hoewel zij toen wel degelijk de kans hadden om ook jullie om te brengen. Het feit dat de taliban zouden gevlucht zijn enkel en alleen omdat uw burens op dat ogenblik op straat waren gekomen en de taliban vreesden dat uw burens de politie zouden bellen (CGVS, p.24), klinkt dan ook eerder onaannemelijk in de oren; te meer omdat de politie pas een half uur later ter plaatse was gekomen (CGVS, p.24). U verklaarde geen problemen meer te hebben gekend in de periode tussen de aanslag op jullie woning en jullie vlucht naar Kabul dankzij de aanwezigheid van de politie. Een aantal agenten zouden de hele nacht gebleven zijn tot zelfs de volgende dag tijdens de begrafenisceremonie. Gevraagd of het de gewoonte was dat de politie zulke bescherming bood aan de burgers in uw regio, antwoordde u dat zij een checkpoint hadden in uw dorp. Deze bewering deed echter verbazen aangezien u eerder nog had verklaard dat de politie niet aanwezig waren in de dorpen; enkel in het districtscentrum.

In uw dorp zelf zouden zij geen controlepost hebben. U kon zelfs geen andere plaatsen noemen waar zij wel controleposten hadden (CGVS, p.23). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u louter dat zij een kleine checkpoint hadden langs de kant van de weg in de buurt van uw dorp (CGVS, p.25). Het feit dat u echter voordien geen enkele plaats wist te noemen waar de politie controleposten had in uw regio, behalve dan in het districtscentrum op vijftien minuten wandelafstand (CGVS, p.6, p.23), doet dan ook hier vermoeden dat u uw antwoorden schijnt aan te passen om deze te laten stroken met eerder afgelegde verklaringen en dit ten koste van uw algemene geloofwaardigheid.

Uw algemene geloofwaardigheid werd verder aan het wankelen gebracht door andere tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen bij enerzijds het Commissariaat-generaal (CGVS) en anderzijds de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ten eerste had u bij de DVZ (Bureau MINTEH, Fiche NBMV, dd. 02/12/2015, "Motief voor de immigratie naar België") verklaard dat uw vader eerder voor de taliban had gewerkt. Over zijn job als bewakingsagent voor de Amerikaanse Universiteit had u toen vreemd genoeg geen gewag gemaakt. Toen u met deze merkwaardige tegenstrijdigheid geconfronteerd werd tijdens het gehoor voor het CGVS, kon u niet anders dan uw eerdere verklaring te ontkennen (CGVS, p.29-p.30). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als verschoningsgrond beschouwd worden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Ten tweede verklaarde u meermaals voor het CGVS dat uw broer om het leven was gekomen op 4 aqrab 1394 (26 oktober 2015 volgens de westerse kalender; CGVS, p.8, p.10, p.23, p.26). Ook het door u neergelegde document van de politie ter bevestiging van uw problemen vermeldt 4 aqrab 1394 als datum van overlijden van uw broer (zie groene map). U verklaarde na de aanslag nog een nacht bij uw oom in uw dorp te hebben doorgebracht alvorens u naar Kabul bent gevluht met uw ouders. Uw reis van Chahardarah naar Kabul zou ongeveer 10 à 11 uur hebben geduurd (CGVS, p.18). Tenslotte heeft u nog twee nachten bij een vriend van uw vader overnacht in Kabul alvorens u met de hulp van een smokkelaar Afghanistan heeft verlaten, in diezelfde maand aqrab in 1394 (oktober 2015 volgens de Afghaanse kalender; CGVS, p.11, p.16). U verklaarde er ongeveer 18 dagen over te hebben gedaan om van Afghanistan naar België te reizen, dus zou u ergens in november 2015 in België zijn aangekomen (Bureau MINTEH, fiche NBMV, dd. 02/12/2015; Verklaring DVZ, dd. 20/04/2016, rubriek 31; CGVS, p.8). Uit Eurodac is echter gebleken dat uw vingerafdrukken werden genomen in Mytilini (Griekenland) op 22 september 2015, iets meer dan een maand dus vóór de moord op uw broer in Afghanistan, wat maakt dat er bijgevolg geenszins geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat uw broer vermoord werd op 4 aqrab 1394 en u in diezelfde maand Afghanistan heeft verlaten. Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, beweerde u niet zeker te zijn van de maand waarin u was vertrokken en baseerde u zich hiervoor op de verklaringen van uw moeder. De mogelijk foutieve verklaringen van uw moeder kunnen echter niet als verschoningsgrond aanvaard worden voor deze tegenstrijdigheid aangezien u zelf verklaarde in totaal 18 dagen gereisd te hebben van Afghanistan naar België en op 17 november 2015 België bent binnengekomen (CGVS, p.26) waaruit kan opgemaakt worden dat u eind oktober 2015 Afghanistan zou verlaten hebben, zoals u eerder ook meermaals verklaard had (Bureau MINTEH, fiche NBMV, dd. 02/12/2015; Verklaring DVZ, dd. 20/04/2016, rubriek 31; CGVS, p.8). Bovendien bent u tot de achtste graad naar school geweest in Afghanistan wat naar Afghaanse normen als een bovengemiddelde opleiding kan beschouwd worden (CGVS, p.9). Ook bleek uw kennis van de Afghaanse kalender, toen hiernaar gepolst werd, meer dan behoorlijk te zijn (CGVS, p.5) waardoor het weinig aannemelijk is dat u zich zou moeten baseren op de verklaringen van uw ongeschoolde moeder om te weten in welke maand u Afghanistan zou hebben verlaten. Hoewel u verschillende keren de kans werd geboden uw eerdere verklaringen recht te zetten, verklaarde u uiteindelijk mogelijk eerder te zijn vertrokken uit Afghanistan, maar verstopte u zich wederom achter de verklaringen van uw ongeschoolde moeder die u had gezegd te zijn vertrokken uit Afghanistan in de maand aqrab (CGVS, p.26-p.28). Het feit dat het door u neergelegde document van de politie ter staving van uw problemen in Kunduz evenzeer 4 aqrab 1394 vermeldt als datum van overlijden van uw broer (zie groene map), dus een maand nadat uw vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland, maakt dat er ook hier evenzeer kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen, als aan de authenticiteit van het door u neergelegde document. Bovendien doet dit vermoeden dat u mogelijk eerder Kunduz heeft verlaten dan u doet uitschijnen.

Op basis van de verblijfssituatie van uw achtergebleven familie in Afghanistan weet u evenmin aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

In dit opzicht is het in de eerste plaats alleszins bevreemdend en weinig aannemelijk dat uw vader u het land heeft uitgestuurd, maar zelf nooit stappen heeft ondernomen om Afghanistan te verlaten. U verklaarde dit door te stellen dat hij reeds uw broer verloren was aan de taliban en niet ook nog u wilde verliezen. U beweerde dat het nooit uw vaders intentie was geweest om in Kabul te blijven, maar dat hij samen met uw moeder u zou volgen naar Europa van zodra hij hiertoe de kans had (CGVS, p.12, p.25). Het feit dat uw vader in al die jaren sinds uw vertrek uit Afghanistan geen enkele poging heeft gewaagd om Afghanistan te verlaten; gelet op het feit dat het in feite uw vader was die in de eerste plaats gevisieerd werd door de taliban omwille van zijn werk voor de Amerikaanse Universiteit, is ook hier moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees. Uw kennis aangaande uw achtergebleven familie is evenzeer opmerkelijk gebrekkig en vaag. Ofschoon u verklaarde ten tijde van het gehoor voor het CGVS tot vier maanden geleden nog contact te hebben gehad met uw vader en met uw moeder bijna tweewekelijks, wist u niet of uw vader nog steeds werkte voor de Amerikaanse Universiteit (CGVS, p.3, p.21). Die vraag zou u uw vader niet gesteld hebben, ofschoon zijn werk wel de aanleiding was waarom uw volledige gezin gevisieerd werd door de taliban, uw broer omgebracht werd door de taliban, u en uw ouders gevlucht waren naar Kabul en u noodgedwongen uw thuisland diende te verlaten. U wist evenmin of uw ouders nog problemen hadden gehad sinds uw vertrek uit Afghanistan. U zou hiernaar gevraagd hebben, maar uw moeder zou hier niets over gezegd hebben tegen u. Ook toen u nog contact had met uw vader, had hij geen problemen vermeld in Kabul (CGVS, p.12). Hoewel u evenzeer vermeldde dat u uw vader de laatste vier maanden niet meer had gesproken aan de telefoon, had uw moeder met wie u nog wel regelmatig contact had u gezegd dat uw vader het goed stelde. U vermoedde dat zij u echter niet de volledige waarheid vertelde omdat ze u niet ongerust zou willen maken (CGVS, p.3). Uitgaande van uw verklaringen lijken deze vermoedens niet meer dan blote veronderstellingen te zijn. Er mag bovendien aangenomen worden dat u bij het afleggen van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal in de mogelijkheid verkeert om alle redenen toe te lichten waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan stoelt. Wetende dat u een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend, zou het dan ook verwonderlijk zijn dat uw moeder dergelijke cruciale informatie voor u verborgen zou houden. Aan de hand van dergelijke verklaringen slaagt u er dan ook niet in aan te tonen dat er een grond zou zijn om aan te nemen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u zich ten onrechte voordeed als minderjarige bij het indienen van uw asielaanvraag. Na onderzoek van uw leeftijd door de dienst voogdij werd immers bepaald dat bij u op datum van 16 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting was. U was bij aankomst dus al minstens 18 jaar oud. Desondanks bleef u ook op het CGVS volhouden 16 jaar oud te zijn geweest toen u in België aankwam. U baseert zich hiervoor op de verklaringen van uw moeder (CGVS, p.4). Gezien de vastgestelde meerderjarigheid kan het Verdrag voor de rechten van het kind echter niet op u worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige, vage en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara van uw vader en uw studentenkaart dient er gewezen te worden op het feit dat deze hoogstens een aanwijzing kunnen zijn voor uw identiteit en die van uw vader, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Wat betreft de aanbevelingsbrief en het opleidingscertificaat aangaande het werk van uw vader en het document van de politie ter bevestiging van uw problemen in Kunduz, dient erop gewezen te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. De twijfelachtige authenticiteit van de door u neergelegde documenten werd hierboven dan ook reeds aangehaald en besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een geletterd persoon bent die tot de achtste graad onderwijs heeft gevolgd (CGVS, p.9). Naar Afghaanse maatstaven heeft u zodus een bovengemiddelde opleiding genoten. U verklaart het lezen en schrijven in Dari machtig te zijn, een mondje Pashtou te spreken en het Pashtou goed te begrijpen (CGVS, p.10) wat u bij een hervestiging in de stad Kabul zeker van dienst kan zijn. Voorts kan worden vastgesteld dat u over een netwerk kan beschikken in de stad Kabul. U bent namelijk met uw beide ouders naar de stad Kabul gevlucht waar jullie onderdak hebben gekregen van A. B., een vriend van uw vader. Uit uw verklaringen bleek dat uw beide ouders ten tijde van het gehoor voor het CGVS nog steeds in Kabul verbleven bij A. B. (CGVS, p.11). Hoewel u ten tijde van het gehoor voor het CGVS verklaarde de afgelopen vier maanden geen contact meer te hebben gehad met uw vader, verklaarde u nog steeds bijna tweewekelijks telefonisch contact te hebben met uw moeder (CGVS, p.3). Hoewel u hierover wisselende verklaringen aflegde, kan er bovendien gesteld worden dat er een sterk vermoeden is dat uw vader wel degelijk over een sociaal netwerk beschikte in Kabul; te meer aangezien uw vader, in Kabul werkte of althans zou hebben gewerkt (CGVS, p.11, p.16-p.17, p.19). Gevraagd waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen met uw ouders, gelet op het feit dat uw vader mogelijk enige tijd in de stad werkte en daar nooit problemen heeft gekend omwille van zijn werk (CGVS, p.16-p.17, p.20), gaf u als enige verklaring dat uw vader geen eigendommen of kennissen had in de stad Kabul en vreesde dat zijn vijanden jullie ook daar zouden kunnen vinden.

Het feit dat u verklaarde dat uw beide ouders sinds uw vertrek nog steeds in Kabul verblijven bij uw vaders vriend A. B., wat impliceert dat uw vader wel degelijk over een sociaal netwerk in de stad beschikte, het feit dat uw beide ouders tot op heden geen problemen meer hebben gekend in de stad Kabul en het feit dat uw vader bovendien geen enkele poging heeft ondernomen om uit Afghanistan te vertrekken sinds uw vlucht (CGVS, p.3, p.12, p.25), weerlegt dan ook uw argumenten waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVRM”);”

Verzoeker herhaalt de vaststellingen in de bestreden beslissing over de problemen die hij heeft aangevoerd om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het gaat hierbij om het feit dat de taliban zijn familie als ongelovig beschouwt en wil doden, omdat zijn vader voor de Amerikaanse universiteit in Kabul werkt. Verzoeker merkt op dat hij afkomstig is uit Kunduz in het noorden van Afghanistan en dat zijn regio van herkomst, Charhardarah, wordt gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie, waar terreuraanslagen regelmatig voorkomen en waar de taliban en de ANA strijden om de controle. Hij haalt incidenten aan die worden beschreven in de briefing notes van Group 22 - Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, in artikelen van pajhwok.com, aopnews.com en usatoday.com (verzoekschrift, stukken 3-10). Hij citeert ook uit het EASO-rapport waarop de bestreden beslissing steunt (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1).

Verzoeker betoogt dat de onveiligheid in de provincie Kunduz niet in vraag wordt gesteld in de bestreden beslissing en meent dat gezien de huidige context zijn verklaringen niet enkel coherent zijn, maar ook plausibel.

Daarna gaat verzoeker algemeen in op de mogelijkheid om een subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Hij meent dat op basis van zijn verklaringen hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven, en dat hem “*het voordeel van twijfel*” moet worden toegekend. Hij verwijst ook naar zijn tweede middel.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”);”

Verzoeker stelt dat de grieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Vooreerst heeft verzoeker uitgelegd dat zijn vader niet over zijn werk sprak wanneer hij twee à drie dagen elke twee à drie maanden naar huis kwam. Bovendien wist niemand in het dorp dat zijn vader als bewaker bij de Amerikaanse universiteit werkte, totdat de taliban het te horen kreeg. Verzoekers familie had immer verspreid dat zijn vader als arbeider in de bouw werkte in Kabul. Verzoeker heeft wel kunnen verklaren hoeveel zijn vader ongeveer verdiende per maand en hij herhaalt dat zijn vader hem geen details heeft gegeven over zijn werk en hij er nooit is geweest. Verzoeker heeft zich thans geïnformeerd over de locatie van de universiteit in Kabul en weet nu dat zijn vader nog steeds werkt in “*Darol Aman zone 7*”. Verzoeker heeft een schatting gegeven van de periode dat zijn vader begon te werken op de universiteit, zodat dit verklaart waarom deze datum niet overeenkomt met de datum op de aanbevelingsbrief. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker nog kopieën van bewijzen dat zijn vader voor de universiteit werkt (“*een badge, een kaart, bank kaarten, en verschillende beelden van zijn vader*”).

Verder heeft verzoeker uitgelegd dat hij veronderstelt (i) dat iemand zijn vader verklikt heeft bij de taliban, maar hij hier niet zeker van is, omdat hij niet met de taliban samenwerkt; (ii) dat de taliban ook zijn vader heeft gewaarschuwd, maar hij niet heeft gezegd tegen de familie om zijn familie niet ongerust te maken; (iii) dat zijn vader misschien dacht dat zijn familie zo veiliger zou zijn en hij niet met zijn familie mee naar huis ging na het huwelijk.

Wat de aanslag op verzoekers huis betreft, heeft verzoeker uitgelegd dat de taliban sterk aanwezig waren in zijn regio van herkomst. Zijn buurmand had de taliban gezien, ze waren met een motorfiets en praatten pashitou. Al deze elementen duiden erop dat het de taliban was. Verzoeker stelt dat zijn familie geen vijanden heeft en dat de aard van de aanval typisch is voor de taliban. Zijn broer werd vermoord en hij is met zijn familie de dag nadien vertrokken, zodat hij geen tijd had om aan zijn burens veel informatie te vragen over de aanvallers. Verzoeker heeft ook uitgelegd dat hij pas de volgende morgen zijn vader heeft gebeld, omdat het te gevaarlijk is om tijdens de nacht te reizen, gelet op de sterke aanwezigheid van de taliban in zijn regio van herkomst. Zijn broer was al dood en hij wilde vermijden dat zijn vader ook hetzelfde gevaar zou lopen. Daarom is verzoeker met zijn moeder in hun huis gebleven de rest van de nacht van de aanval. Zij konden nergens naartoe. Omdat de politie was gebeld en alle buurmensen naar buiten waren gekomen, was het ook minder gevaarlijk om nog die nacht thuis te blijven. Zijn vader is alleen de dag erna gekomen, speciaal voor de begrafenis, en de dag na de begrafenis is de hele familie direct vertrokken.

Verzoeker heeft uitgelegd dat er geen checkpoint is in zijn dorp, maar wel in de buurt. Hij spreekt zich dus niet tegen, zoals de bestreden beslissing vermeldt. Hij vermoedt dat er een probleem is geweest met de vertaling van zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en stelt dat hij niets heeft gezegd over het feit dat zijn vader voor de taliban heeft gewerkt, maar wel dat zijn vader bij de universiteit werkte en daardoor problemen kreeg met de taliban. De datum van zijn vertrek uit Afghanistan was een schatting, waarbij hij zich baseerde op de verklaringen van zijn moeder. Hij was erbij toen zijn broer werd vermoord.

Tot slot herhaalt verzoeker dat zijn vader zijn tweede zoon, verzoeker, niet wou verliezen en dat hij van was om hem te volgen. Verzoeker verklaart dat zijn vader nog steeds werk bij de universiteit in Kabul en dat zijn moeder verblijft in Kunduz bij een oom.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wenst verzoeker aan te tonen dat er voor burgers in Kabul wel degelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat en er geen sprake is van een intern vestigingsalternatief.

Hij verwijst naar een persbericht van 21 januari 2018 van independent.co.uk over een aanslag van de taliban op het Intercontinental Hotel waarbij veertien buitenlanders en vier Afghanen werden gedood. Doorheen de jaren gebeurden er herhaaldelijk aanslagen, waarbij burgers niet meer als “*collateral damage*” kunnen worden genoemd, zoals de bestreden beslissing stelt. Verzoeker is van mening dat er een reëel risico bestaat voor burgers in Kabul om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Hij haalt de informatie aan uit diverse persberichten (verzoekschrift, stukken 20-24). Er verwijst naar een rapport waarin wordt aangegeven dat 62% van de slachtoffers van de veiligheidsincidenten, zoals complexe aanvallen en zelfmoordaanslagen, burgers zijn (verzoekschrift, stuk 19).

Anders dan de bestreden beslissing stelt, vonden in 2017 elke maand meerdere bomaanslagen of andere gewelddadige incidenten plaats in Kabul, waarbij veel burgerslachtoffers vielen. Verzoeker citeert hiervoor uit maandelijks informatieverzichten (januari 2017 tot mei 2017) van ecoinet. Hieruit blijkt dat het geweld in Kabul zelfs indien het hoofdzakelijk doelgericht is van aard, voornamelijk burgerslachtoffers maakt.

Verzoeker heeft daarnaast ook uitgelegd dat de Taliban zijn netwerk ook in Kabul heeft en er aanwezig is, waardoor hij in gevaar zou kunnen komen. Hij heeft gezegd dat hij veel moeilijkheden zou hebben om een nieuwe werkplaats te vinden in Kabul. Het leven en de huisvesting zijn er duur, zodat hij er niet voor zichzelf zou kunnen zorgen. Hij meent dat hij geen netwerk heeft in Kabul dat hem kan steunen en dat zijn vader er geen eigendom heeft.

Verzoeker benadrukt nog algemeen dat zijn persoonlijke omstandigheden hem niet toelaten om zich in Kabul te vestigen. Het is niet redelijk, zoals de commissaris-generaal beweert. Verzoeker verwijst naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, UNHCR's "*Principes directeurs sur la protection internationale n° 4*" (verzoekschrift, stuk 17), BCHV's "*Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpprocedure*" (verzoekschrift, stuk 15) en UNHCR's "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" (verzoekschrift, stuk 18).

Hij betoogt dat de algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, in rekening moet worden gebracht bij de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief. Hij stelt dat er geen bruikbare informatie wordt bijgebracht over het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Kabul. Verzoeker verwijst nog naar een rapport over de precaire situatie wat de werkgelegenheid betreft voor Afghansen die terugkeren (verzoekschrift, stuk 16).

Tot slot meent verzoeker dat hij een bijkomend gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn 'verwestering', gelet op zijn jarenlange verblijf in het westen en het potentieel risico om als een spion te worden beschouwd. Hij steunt zich hiervoor op UNHCR's *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* en een arrest van de Raad (RvV 30 november 2017, nr. 196 024).

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "*Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes*", 17 juli 2017 (stuk 3);
- Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "*Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes*", 24 juli 2017 (stuk 4);
- Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "*Group 22 - Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes*", 31 juli 2017 (stuk 5);
- "*Over 12,400 families displaced in restive Afghan Kunduz province so far this year*", 5 augustus 2017 van www.aopnews.com (stuk 6);
- "*Kunduz: 10 Taliban killed in Chardara operation*", 16 januari 2018 van www.pajhwok.com (stuk 7);
- "*Taliban announce spring offensive in Afghanistan*", 22 april 2015, AP (stuk 8);
- "*65 Taliban killed in Kunduz's Chahar Dara*", 22 januari 2018, www.pajhwok.com (stuk 9);
- "*2,000 families flee homes as Kunduz raids continue*", 20 januari 2018, www.pajhwok.com (stuk 10);
- Een badge van de werk van zijn vader (stuk 11);
- Een kaart van de werk van zijn vader (stuk 12);
- Bank kaarten van zijn vader (stuk 13);
- Verschillende beelden van zijn vader op werk (stuk 14);
- Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpprocedure, CBAR-BCHV, Juni 2014 (stuk 15);
- International Labour Organisation (ILO), "*Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs' - A Study on the State of Employment in Afghanistan*", 5 juni 2012 (stuk 16);
- UNHCR, "*Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: 'La possibilité de fuite ou de réinstallation interne' dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*", 23 juli 2003 (stuk 17);
- UNHCR, "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*", 6 augustus 2013 (stuk 18);
- *Afghanistan: "Sikkerhetssituasjonen i provinser Kabul"*, landinfo, 25 november 2016 (stuk 19);
- "*Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150 morts*", 6 juni 2017, www.lemonde.fr (stuk 20);

- "Kabul blast: Attack kills 90 near diplomatic area in Afghanistan", van edition.cnn.com, 1 juni 2017 (stuk 21);
- "Attackers struck mosque packed with people attending, prayers in Afghan capital, killing at least 28 worshippers", 26 augustus 2017, www.aljazeera.com (stuk 22);
- "31 dead in Kabul car bomb attack claimed by Taliban", 25 juli 2017, edition.cnn.com (stuk 23);
- "Kabul explosion: Suicide bombing kills at least five in blast near US embassy in Afghanistan's capital", 29 augustus 2017, www.independent.co.uk (stuk 24).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoekers persoonlijke asielaanvraag niet aannemelijk is.

Verzoekers toelichting dat zijn gebrekkige kennis over zijn vaders werk te wijten is aan het feit dat zijn vader weinig vertelde, niemand in het dorp ervan op de hoogte was, verzoeker wist hoeveel zijn vader ongeveer verdiende per maand en hij er nooit is geweest, verklaart niet waarom verzoeker op het ogenblik van het CGVS-interview en thans bij het verzoekschrift geen doorleefde uitleg kan geven over het werk van zijn vader en de problemen die hieruit voortvloeien die van die aard zijn dat hij Afghanistan moest verlaten omwille van een geïntenseerde vrees voor vervolging.

Het enkele gegeven dat verzoeker thans aangeeft dat de Amerikaanse universiteit in "Darol Aman" is gelegen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker slechts algemeenheden over zijn vader werk kon vertellen:

"Ten eerste deed uw gebrekkige, vage kennis aangaande het werk van uw vader aan de Amerikaanse Universiteit in Kabul opvallen. Aangaande zijn job als bewakingsagent wist u niet meer te vertellen dan dat uw vader aan de poort van de universiteit stond, samen met andere mannen. Op welke manier uw vader deze job had kunnen bemachtigen, wist u niet. Of uw vader, die voordien een kruidenierswinkeltje uitbaatte in het dorp, zelf actief op zoek was gegaan naar een nieuwe job of hierover werd aangesproken, was u ook niet bekend. Het is toch opvallend dat uw vader, die voordien een winkel uitbaatte in Kunduz, plots in Kabul dergelijke job kon vinden. Over zijn werk of zijn collega's praatte uw vader ook niet met u. Hoewel u verklaarde dat uw vader in Kabul samenwoonde met een vriend op een kamer wist u niet waar in Kabul uw vader precies verbleef, noch of dit op de campus van de universiteit was of in de stad zelf; u wist evenmin wie die vriend was met wie uw vader een kamer deelde en of dit überhaupt iemand was met wie uw vader samenwerkte (CGVS, p.17-p.19). Hoewel u deze vragen wel zou gesteld zou hebben aan uw vader, had hij u niet meer verteld dan dat hij een bewaker was aan de poort van de universiteit. Waar deze universiteit gelegen was in Kabul wist u zelfs ook niet (CGVS, p.19-p.20). Hoewel er van u niet kan verwacht worden dat u tot in detail op de hoogte bent van het werk van uw vader, deed deze summere, beperkte kennis alsnog verbazen; te meer omdat uw vader dit werk reeds vier à vijf jaar lang deed en elke één à twee maanden naar huis terugkeerde om daar enkele dagen met u en de rest van zijn gezin door te brengen (CGVS, p.17-p.19) wat maakt dat u bijgevolg over voldoende opportuniteiten beschikte om iets meer over het werk van uw vader te kunnen vertellen dan louter algemeenheden.

Bovendien was het verwonderlijk dat u aangaande het werk van uw vader, die zijn job als bewakingsagent jarenlang had gedaan, slechts twee documenten wist neer te leggen: een certificaat van een opleiding die uw vader had gevolgd in september 2014 en een aanbevelingsbrief van de Amerikaanse Universiteit die reeds dateerde van juni 2008 (zie groene map).

Gevraagd of u recentere documenten kon voorleggen die uw vaders werk voor deze universiteit konden staven, kon u enkel antwoorden dat dit de documenten waren die uw vader u had bezorgd (CGVS, p.26). Aangaande deze aanbevelingsbrief van 2008 kan er trouwens opgemerkt worden dat de daarop genoteerde datum haaks staat op uw verklaringen. Volgens u werkte uw vader vier à vijf jaar voor deze universiteit op het moment van uw vertrek in de maand aqrab in 1394 (oktober 2015 volgens de westerse kalender) waaruit kan opgemaakt worden dat uw vader ten laatste in het jaar 2010 gestart moet zijn op de universiteit. Dat uw vader volgens de door u voorgelegde aanbevelingsbrief in het jaar 2008 6 maanden aan het werk is geweest voor deze universiteit doet bijgevolg ofwel twifelen aan uw verklaringen omtrent de periode waarin hij daar werkte en de duur dat hij deze job uitoefende en dus ook aan uw aangehaalde asielmotieven, ofwel aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document.

Voorts dient er evenzeer opgemerkt te worden dat uw vader al die jaren dat hij voor deze universiteit zou hebben gewerkt nooit problemen heeft gekend omwille van zijn werk als bewakingsagent (p.16-p.17, p.20). Zoals reeds eerder opgemerkt, keerde uw vader regelmatig terug naar uw dorp in Chahardarah en bracht hij daar enkele dagen door met u en de rest van zijn gezin zonder enigszins maatregelen te moeten treffen om zichzelf veilig te stellen. Als uw vader thuis was, diende uw vader zich uitgaande van uw verklaringen niet te verstoppen, maar begaf hij zich evenwel buitenshuis om inkopen te doen. Bovendien verklaarde u dat niemand in het dorp wist dat uw vader een bewakingsagent was; de dorpelingen dachten dat uw vader in Kabul als arbeider in de bouwsector werkte (CGVS, p.18-p.20). De vraag kan dan ook gesteld worden hoe de taliban na al deze jaren plotseling te weten zouden zijn gekomen dat uw vader in feite als bewakingsagent aan de Amerikaanse Universiteit in Kabul werkte en hem dan ook nu pas na al die tijd viseerden; een vraag waar u het antwoord ook niet op wist te geven (CGVS, p.21). Indien de taliban daadwerkelijk te weten waren gekomen dat uw vader geen bouwvakker, maar in feite een bewakingsagent was voor de Amerikanen, is het bovendien merkwaardig dat de taliban zonder meer jullie woning hebben aangevallen en hierbij uw broer hebben gedood zonder uw vader voorafgaand te hebben gewaarschuwd of onder druk hebben gezet om zijn werk aan de universiteit stop te zetten.”

Zijn betoog in het verzoekschrift beperkt zich verder tot veronderstellingen, die verzoeker verder had kunnen verifiëren. De geloofwaardigheid van verzoekers asielaansluiting wordt overigens fundamenteel ondergraven door het feit dat verzoeker thans bevestigt dat zijn vader nog steeds in Kabul verblijft en er voor de universiteit zou zijn blijven werken. De bestreden beslissing wordt in dit verband dan ook overgenomen:

“Op basis van de verblijfssituatie van uw achtergebleven familie in Afghanistan weet u evenmin aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. In dit opzicht is het in de eerste plaats alleszins bevreemdend en weinig aannemelijk dat uw vader u het land heeft uitgestuurd, maar zelf nooit stappen heeft ondernomen om Afghanistan te verlaten. U verklaarde dit door te stellen dat hij reeds uw broer verloren was aan de taliban en niet ook nog u wilde verliezen. U beweerde dat het nooit uw vaders intentie was geweest om in Kabul te blijven, maar dat hij samen met uw moeder u zou volgen naar Europa van zodra hij hiertoe de kans had (CGVS, p.12, p.25). Het feit dat uw vader in al die jaren sinds uw vertrek uit Afghanistan geen enkele poging heeft gewaagd om Afghanistan te verlaten; gelet op het feit dat het in feite uw vader was die in de eerste plaats gevisieerd werd door de taliban omwille van zijn werk voor de Amerikaanse Universiteit, is ook hier moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees. Uw kennis aangaande uw achtergebleven familie is evenzeer opmerkelijk gebrekkig en vaag. Ofschoon u verklaarde ten tijde van het gehoor voor het CGVS tot vier maanden geleden nog contact te hebben gehad met uw vader en met uw moeder bijna tweewekelijks, wist u niet of uw vader nog steeds werkte voor de Amerikaanse Universiteit (CGVS, p.3, p.21). Die vraag zou u uw vader niet gesteld hebben, ofschoon zijn werk wel de aanleiding was waarom uw volledige gezin gevisieerd werd door de taliban, uw broer omgebracht werd door de taliban, u en uw ouders gevlucht waren naar Kabul en u noodgedwongen uw thuisland diende te verlaten. U wist evenmin of uw ouders nog problemen hadden gehad sinds uw vertrek uit Afghanistan. U zou hiernaar gevraagd hebben, maar uw moeder zou hier niets over gezegd hebben tegen u. Ook toen u nog contact had met uw vader, had hij geen problemen vermeld in Kabul (CGVS, p.12). Hoewel u evenzeer vermeldde dat u uw vader de laatste vier maanden niet meer had gesproken aan de telefoon, had uw moeder met wie u nog wel regelmatig contact had u gezegd dat uw vader het goed stelde. U vermoedde dat zij u echter niet de volledige waarheid vertelde omdat ze u niet ongerust zou willen maken (CGVS, p.3). Uitgaande van uw verklaringen lijken deze vermoedens niet meer dan blote veronderstellingen te zijn.

Er mag bovendien aangenomen worden dat u bij het afleggen van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal in de mogelijkheid verkeert om alle redenen toe te lichten waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan stoelt. Wetende dat u een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend, zou het dan ook verwonderlijk zijn dat uw moeder dergelijke cruciale informatie voor u verborgen zou houden. Aan de hand van dergelijke verklaringen slaagt u er dan ook niet in aan te tonen dat er een grond zou zijn om aan te nemen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker houdt ook vast aan zijn versie van de aanval op zijn ouderlijk huis waarbij zijn broer om het leven kwam en waarvan hij getuige was. De bestreden beslissing merkt hierover terecht het volgende op:

“Ten tweede verklaarde u meermaals voor het CGVS dat uw broer om het leven was gekomen op 4 aqrab 1394 (26 oktober 2015 volgens de westerse kalender; CGVS, p.8, p.10, p.23, p.26). Ook het door u neergelegde document van de politie ter bevestiging van uw problemen vermeldt 4 aqrab 1394 als datum van overlijden van uw broer (zie groene map). U verklaarde na de aanslag nog een nacht bij uw oom in uw dorp te hebben doorgebracht alvorens u naar Kabul bent gevlucht met uw ouders. Uw reis van Chahardarah naar Kabul zou ongeveer 10 à 11 uur hebben geduurd (CGVS, p.18). Tenslotte heeft u nog twee nachten bij een vriend van uw vader overnacht in Kabul alvorens u met de hulp van een smokkelaar Afghanistan heeft verlaten, in diezelfde maand aqrab in 1394 (oktober 2015 volgens de Afghaanse kalender; CGVS, p.11, p.16). U verklaarde er ongeveer 18 dagen over te hebben gedaan om van Afghanistan naar België te reizen, dus zou u ergens in november 2015 in België zijn aangekomen (Bureau MINTEH, fiche NBMV, dd. 02/12/2015; Verklaring DVZ, dd. 20/04/2016, rubriek 31; CGVS, p.8). Uit Eurodac is echter gebleken dat uw vingerafdrukken werden genomen in Mytilini (Griekenland) op 22 september 2015, iets meer dan een maand dus vóór de moord op uw broer in Afghanistan, wat maakt dat er bijgevolg geenszins geloof gehecht kan worden aan uw beweringen dat uw broer vermoord werd op 4 aqrab 1394 en u in diezelfde maand Afghanistan heeft verlaten. Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, beweerde u niet zeker te zijn van de maand waarin u was vertrokken en baseerde u zich hiervoor op de verklaringen van uw moeder. De mogelijk foutieve verklaringen van uw moeder kunnen echter niet als verschoningsgrond aanvaard worden voor deze tegenstrijdigheid aangezien u zelf verklaarde in totaal 18 dagen gereisd te hebben van Afghanistan naar België en op 17 november 2015 België bent binnengekomen (CGVS, p.26) waaruit kan opgemaakt worden dat u eind oktober 2015 Afghanistan zou verlaten hebben, zoals u eerder ook meermaals verklaard had (Bureau MINTEH, fiche NBMV, dd. 02/12/2015; Verklaring DVZ, dd. 20/04/2016, rubriek 31; CGVS, p.8). Bovendien bent u tot de achtste graad naar school geweest in Afghanistan wat naar Afghaanse normen als een bovengemiddelde opleiding kan beschouwd worden (CGVS, p.9). Ook bleek uw kennis van de Afghaanse kalender, toen hiernaar gepolst werd, meer dan behoorlijk te zijn (CGVS, p.5) waardoor het weinig aannemelijk is dat u zich zou moeten baseren op de verklaringen van uw ongeschoolde moeder om te weten in welke maand u Afghanistan zou hebben verlaten. Hoewel u verschillende keren de kans werd geboden uw eerdere verklaringen recht te zetten, verklaarde u uiteindelijk mogelijk eerder te zijn vertrokken uit Afghanistan, maar verstopte u zich wederom achter de verklaringen van uw ongeschoolde moeder die u had gezegd te zijn vertrokken uit Afghanistan in de maand aqrab (CGVS, p.26-p.28). Het feit dat het door u neergelegde document van de politie ter staving van uw problemen in Kunduz evenzeer 4 aqrab 1394 vermeldt als datum van overlijden van uw broer (zie groene map), dus een maand nadat uw vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland, maakt dat er ook hier evenzeer kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen, als aan de authenticiteit van het door u neergelegde document. Bovendien doet dit vermoeden dat u mogelijk eerder Kunduz heeft verlaten dan u doet uitschijnen.”

Deze vaststelling wordt door verzoeker niet in een ander daglicht gesteld door zijn betoog dat zijn verklaringen omtrent de datum van zijn vertrek niet overeenkomen en dat hij slechts een schatting gaf en niet zeker was. Dergelijke toelichting bevestigt slechts de motieven van de bestreden beslissing op dit punt.

De motivering over de door verzoeker neergelegde documenten wordt niet dienstig weerlegd. Deze is correct en pertinent en wordt door de Raad overgenomen:

“Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara van uw vader en uw studentenkaart dient er gewezen te worden op het feit dat deze hoogstens een aanwijzing kunnen zijn voor uw identiteit en die van uw vader, hetgeen hier echter niet ter discussie staat.

Wat betreft de aanbevelingsbrief en het opleidingscertificaat aangaande het werk van uw vader en het document van de politie ter bevestiging van uw problemen in Kunduz, dient erop gewezen te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. De twijfelachtige authenticiteit van de door u neergelegde documenten werd hierboven dan ook reeds aangehaald en besproken.”

De besproken motivering laat ook toe om geen enkel geloof te hechten aan de redenen die verzoeker aanhaalt voor zijn nood aan internationale bescherming.

Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie op zich of het neerleggen van kopieën van badges, bankkaarten en privéfoto's, zonder dat verzoeker enig geloofwaardig element met betrekking tot zijn persoonlijke problemen in dit verband aannemelijk weet te maken, is uiteraard onvoldoende om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bovendien zijn het slechts kopieën van documenten (verzoekschrift, stukken 11-14) voegt en deze zijn gemakkelijk te manipuleren en te fabriceren, zodat deze in elk geval een relatieve bewijswaarde hebben.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt dat hij is verwesterd, merkt de Raad op dat hij hiervan geen enkel bewijs voorlegt.

De voorwaarden voor een toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn bijgevolg niet vervuld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Een bespreking van de kritiek op de overige, overtollige motieven van de bestreden beslissing is niet nodig.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een geletterd persoon bent die tot de achtste graad onderwijs heeft gevolgd (CGVS, p.9). Naar Afghaanse maatstaven heeft u zodus een bovengemiddelde opleiding genoten. U verklaart het lezen en schrijven in Dari machtig te zijn, een mondje Pashtou te spreken en het Pashtou goed te begrijpen (CGVS, p.10) wat u bij een hervestiging in de stad Kabul zeker van dienst kan zijn. Voorts kan worden vastgesteld dat u over een netwerk kan beschikken in de stad Kabul. U bent namelijk met uw beide ouders naar de stad Kabul gevlucht waar jullie onderdak hebben gekregen van A. B., een vriend van uw vader. Uit uw verklaringen bleek dat uw beide ouders ten tijde van het gehoor voor het CGVS nog steeds in Kabul verbleven bij A. B. (CGVS, p.11). Hoewel u ten tijde van het gehoor voor het CGVS verklaarde de afgelopen vier maanden geen contact meer te hebben gehad met uw vader, verklaarde u nog steeds bijna tweewekelijks telefonisch contact te hebben met uw moeder (CGVS, p.3). Hoewel u hierover wisselende verklaringen aflegde, kan er bovendien gesteld worden dat er een sterk vermoeden is dat uw vader wel degelijk over een sociaal netwerk beschikte in Kabul; te meer aangezien uw vader, in Kabul werkte of althans zou hebben gewerkt (CGVS, p.11, p.16-p.17, p.19). Gevraagd waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen met uw ouders, gelet op het feit dat uw vader mogelijk enige tijd in de stad werkte en daar nooit problemen heeft gekend omwille van zijn werk (CGVS, p.16-p.17, p.20), gaf u als enige verklaring dat uw vader geen eigendommen of kennissen had in de stad Kabul en vreesde dat zijn vijanden jullie ook daar zouden kunnen vinden.

Het feit dat u verklaarde dat uw beide ouders sinds uw vertrek nog steeds in Kabul verblijven bij uw vaders vriend A. B., wat impliceert dat uw vader wel degelijk over een sociaal netwerk in de stad beschikte, het feit dat uw beide ouders tot op heden geen problemen meer hebben gekend in de stad Kabul en het feit dat uw vader bovendien geen enkele poging heeft ondernomen om uit Afghanistan te vertrekken sinds uw vlucht (CGVS, p.3, p.12, p.25), weerlegt dan ook uw argumenten waarom u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Verzoekers algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar hij verwijst naar UNHCR's "Guidelines" van 2013 (verzoekschrift, stuk 18), merkt de Raad op dat deze werden opgeheven door de "Guidelines" van 19 april 2016, waarnaar de bestreden beslissing verwijst. De door hem toegevoegde algemene informatie (verzoekschrift, stukken 15-17, 19) en de persartikels over de veiligheidssituatie in Kabul (verzoekschrift, stukken 20-24) zijn verder grotendeels dezelfde en liggen voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul is gesteund. Verzoeker weerlegt niet dat hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot Kabul, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Daarbij wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in Kabul en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verder gaat hij niet concreet in op de persoonlijke omstandigheden die hem zouden verhinderen om zich in Kabul te vestigen.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Bijkomend merkt de Raad nog op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn scholing en bezigheden. Eerst heeft hij beweerd dat hij een landbouwer was op eigen grond en tot het tweede middelbaar naar school is geweest, terwijl hij dit later heeft ontkend en verklaarde dat hij tot de achtste graad naar school ging en nooit iets anders heeft gedaan dan studeren (DVZ-verklaring, stuk 13, p. 5; CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9).

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP